

Oslo, den 1. Juli 1951.

119
RPM

113567

Kjære fru Quisling.

Under henvisning til vår samtale forleden søndag, vil jeg gjerne skriftlig gi Dem den framstilling jeg ga Dem fra Riksmøtet på Hamar 1937.

Som De vil erindre førte NS i 1936 en åntens valgkamp, som takket være Høyres slagord "Den bortkastede stemmen" falt helt til jorden. Partiets økonomi var overanstrengt og mange kjente medlemmer ga kampen opp som håpløs. Takket være endel oppofrende kvinner og menn innen partiet ble økonomien ordnet på et vis og på Riksmøtet på Hamar i 1937 møttes vi under nytt slagord "Fram påny" .

I Fritt Folk hadde det stått en henvendelse (muligens fra Quisling) om at vi ikke måtte bruke betegnelsen "nasjonalsosialister" om oss selv og ikke gi uttrykk for en slik sympati for Tyskland, at den kunde misforståes på noen måte. Denne henvendelsen ble diskutert på møtet, idet de fleste medlemmer mente vi skulde heller åpent erkjenne vår sympati for Tyskland og for den tyske nasjonalsosialismes ideologi, så langt den stemte med vår ege Quisling holdt da et foredrag, hvor han bøyet seg for medlemmenes mening, men han la oss sterkt på sinde aldri å glemme Hansatiden og hva den hadde kostet landet vårt både økonomisk og av ydmykelser

Når jeg sammenholder dette minne med opplevelsen vi hadde på Riksmøtet i Oslo i 1936, hvor Quisling i et blendende foredrag for første gang (i noe møte) la fram sine planer om et "Stornordisk Samband", da står det lysende klart for meg, at hans tanker og planer aldri ett øyeblikk har vært bundet til noe fremmed land og langt mindre vært rettet mot noe annet land. I dette foredraget - det beste jeg noensinne har hørt av ham - sa han meget bestemt, at vi måtte sette alt inn på, å få også England med i dette Sambandet, for ingen ulykke vilde være større for Europa, sa han, enn om Tyskland og England gikk mot hverandre.

Kampen mot Bolsjevismen har hele tiden vært drivfjæren i NS åndelige kamp. Da stormaktskrigen tok til og Norge ble okkupert av Tyskland, var det helt naturlig for oss å stå fast der vi hele tiden hadde stått med front mot øst, mot en ideologi og et system, som vi mente vilde bli til ulykke for Europa.

Venlig hilsen

Ragna Hegebjørn

(Oslo, den 1. Juli 1951.)

Kjære fru Quisling.

Under henvisning til vår samtale forleden søndag, vil jeg gjerne skriftlig gi Dem den framstilling jeg ga Dem fra Riksmøtet på Hamar 1937.

Som De vil erindre førte NS i 1936 en åntens valgkamp, som takket være Høyres slagord "Den bortkastede stemmen" falt helt til jorden. Partiets økonomi var overanstrengt og mange kjente medlemmer ga kampen opp som håpløs. Takket være endel oppofrende kvinner og menn innen partiet ble økonomien ordnet på et vis og på Riksmøtet på Hamar i 1937 møttes vi under nytt slagord "Fram påny" .

I Fritt Folk hadde det stått en henvendelse (muligens fra Quisling) om at vi ikke måtte bruke betegnelsen "nasjonalsosialister" om oss selv og ikke gi uttrykk for en slik sympati for Tyskland, at den kunde misforståes på noen måte. Denne henvendelsen ble diskutert på møtet, idet de fleste medlemmer mente vi skulde heller åpent erkjenne vår sympati for Tyskland og for den tyske nasjonalsosialismes ideologi, så langt den stemte med vår egen Quisling holdt da et foredrag, hvor han bøyet seg for medlemmenes mening, men han la oss sterkt på sinde aldri å glemme Hansatiden og hva den hadde kostet landet vårt både økonomisk og av ydmykelser.

Når jeg sammenholder dette minne med opplevelsen vi hadde på Riksmøtet i Oslo i 1936, hvor Quisling i et blendende foredrag for første gang (i noe møte) la fram sine planer om et "Stornordisk Sanband", da står det lysende klart for meg, at hans tanker og planer aldri ett øyeblikk har vært bundet til noe fremmed land og langt mindre vært rettet mot noe annet land. I dette foredraget - det beste jeg noensinne har hørt av ham - sa han meget bestemt, at vi måtte sette alt inn på, å få også England med i dette Sambandet, for ingen ulykke vilde være større for Europa, sa han, enn om Tyskland og England gikk mot hverandre.

Kampen mot Bolsjevismen har hele tiden vært drivfjæren i NS åndelige kamp. Da stormaktskrigen tok til og Norge ble okkupert av Tyskland, var det helt naturlig for oss å stå fast der vi hele tiden hadde stått med front mot øst, mot en ideologi og et system, som vi mente vilde bli til ulykke for Europa.

Venlig hilsen